

Ja ometi, kui rohu-taim
Ra närtisib noorelt mõne waim!

Kas oled noor ehk oled wana,
Siiš mõtle ikka selle pâäl',
Mis ütleb s'ule pûha sôna:
— Kas warem ehk ka hilja tâät,
Et âlist' wôib s'ul tulla tund,
Kus magad mušas surma-und!

Küll oleks rôdm siiš maas ja taewas,
Kui oleks nii, et seda näeks,
Et keegi 'poleks patu waewas,
Mis paha on, saaks jálle hââks,
Ja pûhad mõtted, waga wiis —
Siiš oleks maa pâäl Paradiis!

Ka jáagu Jësa arm ja heldus
Meil' jálle selle aasta sees.
Laf' paista selge usu walguš,
Mii mõttes, kui ka sônas, teus,
Et üksford seda párima,
Mis uskuš lootnud oleme.

Mõrtsukate pesa.

Mõddalainud aastasaea hakatuses reisis üks wâike selts studentisi Hallest Jeena'sse, kus mõned endid veel nendega ühendasiwad ja siiš jálle läbi Thüüring'i metsa edasi rândasiwad. Noored mehed pidiwad, et pââw juba allaminemas oli, metsa ârtes kõrtis õðmaea pidama. Õðse ja teisel hommikul sadas rohkeste wihma, ja alles vastu lõunat läks ilm selgemaks. Kui kõrtsimees ja sââloleja linna-kirjutaja nägiwad, et noored mehed jálle edasi reisida tahsiwad, palusiwad n'ad neid veel tânameks pââwaks ja õðseks senna jáâda ning teisel hommikul edasi minna; seit poole pââwaga wôida nemad aga kesket metsa jouda, kus kül mõned kõrtsid olla, mis aga, et neis mõnda korda mõrtsuka tõöd ettetulnud oli, mitte õðmaeapidamiseks ei kõlbada.

Noored mehed oliwad kõik julge sâdamega ja igaühel oli sellaeagse kombe járele tuleriist